

Açlığın Silahlaştırılmasının Ahlaki Yozlaşması

Açlığın kasıtlı olarak bir silah olarak kullanılması - sivilleri kontrol etmek, zorlamak veya iradelerini kırmak için - insan etiği ve uluslararası hukukun en ağır ihlallerinden biridir. Gazze’de bu suç, bir sisteme dönüştürülerek mükemmelleştirilmiştir. Ortaya çıkan şey sadece bir insani başarısızlık değil, yardım kisvesi altında sunulan hesaplanmış bir hakimiyet programıdır. Bu stratejinin merkezinde, eski bir suçludan işbirlikçiye dönüşen Yasser Abu Shabab ve daha fazla öldüren bir militarize dağıtım rejiminin dayatılması yer alıyor. Sahte suçlamalar, vekalet savaşı ve gıdaya erişim üzerinde ölümcül kontrol yoluyla İsrail, insani yardımı bir acı ve boyun eğme tiyatrosuna dönüştürdü. Filistinliler, yardım konvoylarına çekiliyor ve ardından vuruluyor - bu, vahşi hayvanlara bile insanlık dışı kabul edilecek bir taktır.

Yasser Abu Shabab: Yeraltı Dünyasından Vekil İnfazcıya

Yasser Abu Shabab’ın hikayesi bir kefaret hikayesi değil, işgal tarafından manipüle edilen bir fırsatçılık hikayesidir. Bir zamanlar Gazze’nin suç yeraltı dünyasında tanınmış bir figür olan Abu Shabab, uyuşturucu kaçakçılığı ve silah ticareti suçlamalarıyla hapse atılmış, ta ki Ekim 2023’te kaçana kadar. Ardından gelen kaosta, sözde “Halk Gücü” - alternatif olarak “Terörle Mücadele Servisi” olarak adlandırılan - kendisinin atadığı lider olarak yeniden ortaya çıktı. Filistin birliğini parçalamak ve Hamas’ı dolaylı yönetim yoluyla zayıflatmak isteyen İsrail’in, Abu Shabab’ın grubunu IDF kontrolündeki bölgelerde faaliyet göstermesi için silahlandığı ve güçlendirdiği bildiriliyor.

Bu ilişki yeni değil; sömürge güçleri uzun zamandır ahlaki olarak compromise olmuş yerel figürleri yabancı kontrolün infazcıları olarak kullanmıştır. Ancak Gazze’de bu taktik, anında iğrençlikle karşılandı. Abu Shabab’ın işbirliği, kendi kabilesi ve ailesinin onu reddetmesine yol açacak kadar derin bir ihanet olarak görüldü. Akralalık ve dayanışmanın kutsal olduğu bir toplumda, bu kamusal reddediş onu bir paryaya dönüştürdü. Sadece dışlanmadı - işgalin yozlaştırmaya çalıştığı her şeyin sembolü oldu: sadakat, kimlik, direniş. Onun hikayesi, işgalcinin bireysel hırsları toplumsal yıkıma nasıl dönüştürdüğünü gösteriyor.

Sahte Bayraklar ve Yardımın Çöküşü

İsrail’in Gazze’nin yardım sistemine demir yumrukla hükmetmesinin gerekçesi, Hamas’ın insani malzemeleri yağmaladığı suçlamasıydı. 2024’ün sonlarında ortaya çıkan bu iddialar, UNRWA’yı gayrimeşru kılmak ve kritik tedarik hatlarını kesmek için kullanıldı. Ancak güvenilir raporlar, en ağır yardım hırsızlığı vakasının - 109 BM kamyonunun yağmalanmasının - Hamas tarafından değil, Abu Shabab’ın güçleri tarafından gerçekleştirildiğini daha sonra ortaya koydu. Yine de bu anlatı devam etti ve mevcut

yardımlar altyapısını dağıtmak ve yerine Mayıs 2025'te İsrail ve ABD desteğiyle kurulan militarize bir aparat olan Gazze İnsani Yardım Vakfı (GHF) ile değiştirmek için silahlandırıldı.

Yahya Sinwar'ın Otopsisı: İsrail'in Anlatısına Daha Fazla Çelişki

İsrail'in iddialarına daha da ters düşen, önde gelen bir Hamas lideri olan Yahya Sinwar'ın ölüm anındaki durumudur. İsrail'in kendi adli tabibi, Sinwar'ın ölümünden önceki üç gün boyunca yemek yemediğini belirledi - bu, ciddi sorular uyandıran bir detay. Eğer Hamas, İsrail'in iddia ettiği gibi sistematik olarak yardımları çalıyorsa, liderlerinin aç bırakılması olası değildir. Bu kanıt, yardım dağıtımında daha geniş bir başarısızlığa işaret ediyor ve malzemelerin Hamas tarafından biriktirmek yerine Abu Shabab'ın milisleri gibi diğer gruplar tarafından ele geçirildiğini öneriyor. Sinwar gibi kilit bir figürün aç kalması, acı gerçeği vurguluyor: yardım, kimin kontrol ettiğine bakılmaksızın, ulaşması gerekenlere ulaşmıyor.

Gazze İnsani Yardım Vakfı: Açlık Oyunları Gerçek Oldu

GHF, koordinasyon ve güvenlik vaat etti. Verdiği şey ise katliamdı. Dağıtım noktaları ölüm bölgelerine dönüştü. Gözyaşartıcı gaz, lastik mermiler, gerçek mermiler ve izdiham, yiyecek arayışını günlük bir Rus ruletine çevirdi. Neredeyse 800 Filistinli öldürüldü ve binlercesi yardım almaya çalışırken yaralandı. Sahte öncüller üzerine inşa edilen ve şiddet yoluyla sürdürülen bu sistem, açlığı ele almakta başarısız olmadı - açlığı kurumsallaştırdı. Bu, rahatlama değil kontrol mantığını yansıtıyor: yemek için itaat etmelisin; hayatta kalmak için boyun eğmelisin.

Uluslararası hukuka göre bu bir savaş suçudur. **Cenevre Sözleşmelerine Ek Protokol I'nin 54. Maddesi**, sivillerin aç bırakılmasını bir savaş yöntemi olarak açıkça yasaklar; bu, sivil nüfusun hayatta kalması için vazgeçilmez olan nesnelerin hedef alınması veya yok edilmesini içerir. **Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin Roma Statüsü** de açlığın bir silah olarak kullanılmasını suç sayar. Güvenilir ajansları dağıtarak, yardımı reddederek ve dağıtım noktalarında sivilleri öldürerek, İsrail insani olmayan bir rejim inşa etti - bu bir silah.

İnsanları Yemle Avlama: İnsanlığın Nihai Düşüşü

Bu sistemin belki de en ürkütücü yönü, temel etik hiyerarşileri tersine çevirmesidir. İsrail'de, birçok ülkede olduğu gibi, yabani hayvanları yemle avlamak yasaktır. Bu uygulama etik dışı kabul edilir - insan olmayan yaratıkları bile gereksiz acıdan koruyan adil avcılık ilkelerine aykırıdır. Ancak Gazze'de, aç siviller yardım kisvesi altında yiyeceğe çekiliyor ve ardından askerler tarafından vuruluyor. Geyik için yasak olan şey, çocuklar için yasallaştırılmış.

Bu etik tersine çevirme tesadüfi değil. Bu, insanlıktan çıkarma sürecinin mantıksal son noktasıdır. Bir halk artık tam anlamıyla insan olarak görülmediğinde, acıları arka plan gürültüsü olur; ölümleri idari. Ahlaki uçurum, savaşın sisinde değil, hayatta kalmayı

işgalcinin paylaştığı bir ayrıcalık olarak gören politikaların açıklığında en geniş şekilde açılır. Gazze'nin açları tali hasar değil. Onlar hedef - bir sistem tarafından cezbedilen, vurulan ve hayvanların hayatına insanlardan daha fazla yasal değer atfeden bir sistem tarafından terk edilen.

Sonuç: Kelimelerin Ötesinde Bir Suç

Gazze'de açlığın silahlaştırılması, Yasser Abu Shabab gibi işbirlikçiler tarafından kolaylaştırılmış ve İsrail'in militarize yardım sistemi aracılığıyla kurumsallaştırılmıştır; bu sadece bir savaş stratejisi değil, insan onurunun bir saygısızlığıdır. Yiyeceğin bir hakimiyet aracı haline geldiği, işbirliğinin ödüllendirildiği ve sivillerin yemek yeme ihtiyacı suçundan dolayı katledildiği bir zihniyeti yansıtır. İnsani yardım kuruluşlarının yerini silahlı bekçiler alması, Gazze'nin yardım koridorlarını ölüm koridorlarına dönüştürdü.

Bu sadece bir politika başarısızlığı değil. Bu, insanlığa karşı bir suçtur. Ve en lanetleyici suçlama, asla yapılmaması gereken bir karşılaştırmada yatıyor: hayvanlara, Gazze'nin aç nüfusundan daha fazla etik değer veriliyor. Bu iğrenç tersine çevirme, bir siyasi mesele olarak değil, vicdan meselesi olarak küresel bir öfke talep ediyor. **Bunu izin veren bir dünya, sadece ahlaki değil, aynı zamanda medeniyet açısından da serbest düşüşte olan bir dünyadır.**